

GÖMMARNA

CANNIE MÖLLER

Cannie Möller

Gömmarna

SAGA Egmont

Gömmarna

Copyright © 2008, 2021 Cannie Möller och SAGA Egmont

Alla rättigheter förbehålles

ISBN: 9788726874624

1. e-boksutgåva
Format: EPUB 2.0

Denna bok är skyddad av upphovsrätten. Kopiering för annat än personligt bruk får enbart ske efter överenskommelse med förlaget samt med författaren. SAGA Egmont Gömmarna

www.sagaegmont.com

Titeln är en återutgivning av ett tidigare verk utgivet med dåtidens språkbruk.

1. Anja

Hur skulle det kunna vara mitt fel? Bara för att ingen annan var hygglig mot honom! Bara för det är det ju inte mitt fel att han är borta.

Jag sa ju bara att han var söt i dreads, att det passade honom.

Klart jag såg att han blev kåt. Bara för att jag liksom nuddade armen på honom.

Han blev röd – som en jävla tomat. *Vadå vad jag gjorde?*

Jag sa ju det: att jag sa att han passade i dreads. Att alla inte gör det men att han. Och att jag nuddade – på armen. Ingen annanstans.

Det var ju ni som tvingade mig.

Jo, det gjorde ni. Kom inte och låtsas nåt annat!

Inte vet jag ifall jag var skraj, ni tjatade ju så. Att det skulle vara kul att se hur han reagerade. Okej, han blev kåt. Det syntes.

Hur det syntes?

Som sånt syns.

Sluta tjafsa nu – låt mig va!

Nej, jag är inte tänd på honom, varför skulle jag? Han är ju inte klok. Ett miffo. Har han alltid vart ju. Han kommer säkert tillbaka. Ska väl bara göra sig intressant.

Tjejerna flinar åt mig, gör äckliga miner: *JOEEEEEL ... kom till mig ... kom nu ... jag väntar på dig ...*

– Fan, vad ni är barnsliga!

De fnissar och gör knullrörelser bakom min rygg. Det är meningen att jag ska märka det.

Jag önskar att han ska dö, att han aldrig ska komma tillbaka.

Det måste bli bättre då, om han inte finns längre.

Det måste alltid bli bättre, om man inte finns längre.

Vadå? Hurdå?

Jo, för att då slipper man liksom. Slipper alltihop.

Klart saker har varit bra någon gång. När jag var mindre. Nej förresten, inte då. Jag blev fet redan i trean. Och så trodde jag att jag passade i rosa. Mamma sa det. Att det var snyggt på mig. Alla pekade finger bakom min rygg. Jag såg ut som en gris, alla andra såg det ju. Bara inte jag.

Nu är jag inte så fet längre. Bara jag får bort låren också. Ge mig lite tid så. Numera klär jag mig mest i svart, jag vet vad som passar mig. Mamma har fattat att hon inte ska komma hem med skära saker.

Jag ska skriva en roman, har jag sagt det? Den ska handla om Djävulens son. Det är min hemlighet. Jag har redan börjat lite. Mer tänker jag inte berätta om det. Inte än.

När den är klar då blir allt annorlunda, helt säkert.

Jag mår illa när jag tänker på det, hur jag gick fram till honom i biblioteket. Han, Joel alltså, stod och bläddrade i en tidning, jag ställde mig bredvid honom. Tätt. Kände hur han luktade. Lite sött, ganska gott. Sträckte jag fram handen och kände på hans hår? Jo, det gjorde jag, innan jag sa det, att han var söt i dreads.

Eftersom jag minns att hårkorvarna kändes som sträva rep i handen måste jag ju ha känt efter.

- Tycker du? sa han och log tillbaka. Blev inte så röd egentligen, såg väl mest glad ut. Det var när jag tryckte

mig emot honom som jag kände det, att han var hård där nere. Äckligt! Men jag var ju tvungen, annars hade de tvingat mig att gå fram en gång till. Martin och Cissi tryckte bakom en hylla och kollade. Fattar inte att han inte märkte det, han var väl för upptagen av mig kanske. Jag tror att han tycker jag är snygg. Inte ett ord fick han ur sig när vi stod där. Andades bara. Liksom nästan flåsande. Fast han öppnade inte munnen. Den är ganska fin hans mun, ser mjuk ut. Barnslig. Som gjord för att äta vaniljglass med.

Sen stod jag med de andra bakom buskarna utanför idrottshallen.

Han kom linkande på det där sneda sättet han har. Alla såg hur han ryckte till när det började skratta i buskarna.

Okej – jag satt där tillsammans med de andra. För det var så det skulle bli nu, det var belöningen för det jag gjort. De släppte in mig. Utan att ha en aning om vem jag är. Som om det är viktigt för mig att få bli en av dem. Att det är det jag vill.

Jag vet inte vad jag vill.

De vet inte att jag föraktar dem.

Jag ska bli något stort.

Eller försvinna.

Det var då, när vi satt där i buskarna som Martinäcklet reste sig upp och skrek till Joel att det bara var att ta för sig. Hans brud väntade på honom där i buskarna – *kåt som faan Joel – kom och ta na nu rå!*

Jag vet inte vem det var som knuffade omkull mig där inne i taggbuskarna. Sen stack de allihop. Jaga Joel-leken hade börjat. För vilken gång i ordningen?

Men han kom undan, konstigt nog. Annars hade de slängt in honom bland buskarna. Till mig.

Det var väl det sista som hände.

Jag sitter fortfarande instängd i mitt eget bås på toaletten. Tredje från vänster. Ovanpå locket. Nu spolar jag. Ifall det är någon utanför som lyssnar så ska de inte fatta att jag sitter här inne och skriver i min mjuka bok med svarta pärmar. Den kanske är det enda jag älskar här i världen.

Det är tomt när jag kommer ut. Jag tvättar händerna. Långsamt. Upptäcker att det är mitt ansikte som syns i spegeln. Kajalen har kletat lite, kinderna ser askgrå ut. Tar fram mitt kritvita puder. Försöker acceptera det jag ser men det går inte idag heller. Har aldrig gått. Ett ansikte som bara ett miffo kan gilla.

Ändå har han hängt efter mig ända sen lågstadiet. Joelidioten. *Fattar han inte att han skämmer ut mig?*

Den där gången i trean, när vi skulle göra grupparbete om fjärilar. Jag och Joel blev över. Som vanligt. Fröken sa att då kunde väl vi två jobba ihop då – det blir väl jättebra? Eller hur Anja? Eller hur Joel?

Jag fick inte fram ett ljud. Hur kunde hon tro att vi skulle passa ihop? Ni fattar varför – för att vi inte passade med några andra.

Joel färglade påfågelsfjärilar och citronfjärilar och frågade varför jag bara satt där. Kritorna raspade mot pappret.

– För att du gör dom ju, sa jag. Det räcker väl?

Fröken såg att jag inte ritade, hon sa ingenting. Det hade varit för besvärligt.

Nästa dag hade Joel med sig fina fotostatkopior på alla fjärilarna han målat.

– Pappa fixade det på sitt jobb så att du också kan få, sa han stolt och gav mig en bunt fjärilar.

– Men fröken kommer ju att se att det är kopierat?

- Det gör väl inget? Vi gjorde ju originalen tillsammans.

- Gjorde vi ju inte.

- Du sa vilka som var snyggast. Jag har skrivit ditt namn här också. Han pekade.

Ingen har någonsin skrivit mitt namn på det sättet. Med snirklar i A:et. Det var snyggt.

Jag står kvar vid spegeln fast det är inte för att jag gillar vad jag ser. Räcker ut tungan, gör den så spetsig jag kan, ritar med tungspetsen på armen. Det blir som blöta snigelspår. Kittlar. Skönt. Som om det var någon annan som gjorde det. En liten smal tunga. Som när Joel tog med sin råtta till plugget. Ingen trodde på att han hade en råtta förrän han kom med den. Det var skönt att hålla i den, att ha den innanför tröjan. Den hade sån där smal tunga.

Steg utanför toaletterna. Alla små osynliga hårstrån på min arm reser sig till försvar.

Cissi vräker upp dörren.

- Ska du inte med och leta?

Jag rycker på axlarna. Tvättar händerna. Långsamt. Cissi står bakom mig, ser in i spegeln. *För nära mig, för nära!*

- Vad är det? Vad glor du på?

Cissi gör en min innan hon går in i ett bås. Eftersom dörren inte når ner till golvet eller upp till taket hör man allting. På vilket sätt folk kissar. Det finns olika sätt, ni fattar, som ösregn eller sipprande. Bäck eller Niagara. Det säger något om vem man är.

Cissi är snabb och effektiv. Men smal. Pratar samtidigt:

- Du borde väl vara orolig för honom.

- Varför det? Jag har inget med honom att göra.

- Va? Har du glömt biblioteket?
- Det var ju ett skämt, stönar jag och hatar Cissi mer än någonsin.

Skulle vilja säga: Jag ångrar att jag gick med på era idiotiska idéer. Varför skulle jag få honom att tro att jag gillade honom? Hur kul är det på en skala? Och om jag gjorde som ni sa då skulle jag liksom vinna något. Bli en av er typ. Om jag stod ovanpå honom skulle jag nå högre - upp till er. Men jag vill ju inte dit. Absolut inte bli en av er.

Cissi kommer ut från toalettbåset: smäller igen dörren, slätar till jeansen över låren, tvättar händerna. Sätter på läppglans, långsamt som om hon målar sitt eget porträtt.

Jag iakttar men hon är så upptagen av sig själv att hon inte märker det: *du tror att jag är en looser Cissi, men du vet ingenting om mig. Du vet inte vad jag skriver i min svarta bok. Du är med där men du skulle kanske inte känna igen dig.*

- Kom så går vi då! Det kanske blir du som hittar honom.

Cissis sockersöta läppglanssmajl.

Jag säger inget.

2. kiosken

Den gula kiosken ligger i trekanten som bildas mellan motorvägen och järnvägen. Där finns också några rader av hyreshus, byggda på trettio- och fyrtiotalen. Motorvägen är upplyft ovanför bostadsområdet, tjocka betongpelare ger intryck av att detta är ett stabilt och evigt arrangemang.

Ingen går till exempel omkring och känner sig rädd för att motorvägen ska störta ner bland husen.

Mellan betongpelarna löper en smal väg in i ett snart hundraårigt villaområde. Där husen övergår i små stugor slutar asfalten och vägen blir till grus. Då är man snart nere vid sjön. Där kan man simma, grilla, spana på orkidéer eller flugsnappare. På hösten skjuts varje år några älgar och rådjur.

Människor har olika anledningar till att söka sig ner till sjön.

Kiosken ägs av Tilda Andersson. Hon går hem och sover i sitt lilla hus i utkanten av villaområdet. Från köksfönstret kan hon ana en flik av sjön. När hon inte är hemma i sitt hus finns hon till hands för sina kunder.

Kunderna är av två slag: de fasta och de tillfälliga. Båda sorterna skänker innehåll åt Tildas liv. De tillfälliga kan naturligtvis vara intressanta. Men för det mesta stannar de bara till, låter motorn gå på tomgång. Pekar på cigaretthyllan, plockar en kvällstidning ur stället. Läger pengarna på disken. Försvinner.

När pojken kommer känner Tilda igen honom fast han aldrig handlat av henne. Det var vid tiotiden på förmiddagen, för tre dagar sen.

Tilda tittar på honom när han räcker fram femkronan och de tre blanka enkronorna.

- Åtta kronor? Du vill ha nånting för åtta kronor?

Pojken nickar.

- En chokladbit kanske? En isglass?

Åtta kronor. Pojken ser hungrig ut. Ruggig.

Han pekar på en kexchoklad.

Tilda tänker snabbt att visserligen kostar den tolv kronor men han kan väl få den för åtta då.

Hon lägger chokladbiten på disken.

- Något annat? Dumt eftersom hon förstått att han inte har mer än åtta kronor.

Bakom Tilda gnyr Sessanhunden, en gammal svart labrador. Raggen aningen rest.

- Var det bra så?

Pojken ser på henne med ett ansikte som är för utslätat. För slätt på något sätt.

- Du kanske behöver ringa? Hon nickar mot telefonen bredvid disken.

Joel ruskar på huvudet. Håret hänger i halvlånga, hårda korvar. De svänger som råttsvansar runt honom när han rör sig.

Tilda undrar vad såna där hårkorvar kallas. Hon har glömt att det heter dreads. Hon undrar om de kan tvättas - eller har man dem tills det börjar lukta och då får man klippa bort alltihop?

Pojken står kvar. Med ögon som vandrar bland äpplena och bananerna. Tilda vrider på sig, utan att släppa honom med blicken. Man vet ju inte. Man kan faktiskt aldrig veta.

Men nu är det tidigt på dagen. Hade det varit sent skulle det ha varit en annan sak. Som för ett par veckor sen. Hon höll öppet lite längre eftersom det varit fotbollsmatch på Vallen. Ungarna vill ju gärna ha något då, efteråt. Och de vuxna med för den delen. En glass, en läsk. Det var en varm kväll. Det var då han dök upp, ynglingen med pistolen. Det var inte mer än trehundra han fick med sig och otur hade han sen också: pendeltåget var försenat, polisen tog honom på perrongen.

Efteråt kom poliserna till Tilda och tackade för att hon hade givit ett så tydligt signalement på gärningsmannen, det var därför de kunnat ta honom. Sina trehundra fick hon också tillbaka.

Först dan därpå blev det otäckt. När hon liksom fattade vad som kunnat hända.

Tilda lägger en banan och ett äpple i en påse och räcker den till pojken. Han ser frågande på henne. Kan han inte tala? Hon stoppar ner en liten apelsinjuice också. En sån där med sugröret instoppat i plasten.

– Varsågod! Jag bjuder.

Hon hade väntat sig att han skulle le tillbaka men pojken ser bara rädd ut. Hur gammal kan han vara? Sexton? Kanske sjutton.

Han tar upp juicen ur påsen och stoppar den i jackfickan. Påsen med äpplet och bananen låter han ligga kvar på disken.

Hon ser efter honom när han går.

3. Joel

Pojken följer vägen. Vad ska han annars följa? Juicen är uppdrucken. När skogen möter honom kommer han till en nerfälld bom. Den är målad i rött och gult. Det ser glatt ut, välkomnande. Som om den är där för att inhägna något som är väldigt värdefullt.

Eftersom han är nyfiken på vad det kan vara böjer han sig ner och kryper under.

Han känner inte igen sig. Vid sidan av stigen växer det höga vita blommor som luktar starkt. Han nyser. Bakom blommorna är vita band spända mellan stolpar. Han vet vad det är för band, tar man i dem får man en elektrisk stöt. Han gjorde det när han var liten och det här är samma sorts band. Pappa sa strängt att han inte fick göra så mer. Men det förstod han ju ändå eftersom det gjorde ont.

Bruna djur med ulliga pälsar stirrar på honom från andra sidan stängslet. Deras horn pekar rakt ut åt sidorna. Då kan de aldrig stånga någon som kommer framifrån. Bara dem som närmar sig från sidorna.

Men dom stångas inte! Snäll tjur. Duktig tjur.

Han går närmare och sträcker ut handen mot en mjuk nos. Tjuren vänder bort huvudet.

– Slicka lite då!

Han vänder upp sin vita handflata. Lockar. Blundar. Väntar. Tänker på en blöt, sträv tunga. Varm. *Det kanske kommer att kittlas.*

När han öppnar ögonen står tjuren fortfarande med bortvänt huvud.

- Jag skiter i er!

Stigen blir smalare. Ängen sluttar neråt. Han undrar vad han ska komma fram till. Som är så särskilt att det behövs en rödgul bom.

Sista biten fram till sjön är äcklig. Det klafsar om hans fötter. I lera bor det äckliga djur som kan hoppa på en och krypa uppför benen innanför byxorna utan att man märker något.

Han börjar springa, jagad av kräckeldjuren. En gång stannar han och drar ner jeansen. Han ser ingenting men de är förstås så små så att de kan gömma sig i porerna i huden. Eller bland hårstråna. Han slår med handen mot jungeln av hår. Han slår så hårt han kan. *Jag ska krossa er!* Men det är ju ännu äckligare att ha krossade småkryp i håren på benen. Han borstar och stryker. Länge. Upptäcker att fötterna står i lera. *Hela tiden medan han stått här kan de ha hållit på och krupit upp på honom.*

Han springer, stannar inte förrän han har en fast klippa under fötterna. Han sätter sig, ändå en lång stund. Tills han har bunkrat tillräckligt mycket luft.

Då blir det lite lugnare i honom.

Då undrar han vad han gör på den här klippan, vid den här sjön som han inte har något namn på. Här har han aldrig varit och fiskat med pappa. Fast han trodde att de fiskat vid alla sjöar som finns.

Han sätter handen ovanför ögonen och spanar. En udde skjuter ut i sjön, en ö mitt i. Som locket på en semla. *Varför har dom aldrig varit här och fiskat? Eller har han bara glömt?* Så är det nog. Det känns mycket bättre när han tänker att han har varit här förut. Pappa tog med honom hit när han var liten. För att det är en väldigt bra sjö. Full av fisk. Kanske gäddor. *Fin sjö. Duktig sjö.*

Han ska gå längs stränderna och kanske hittar han ett kvarglömt kastspö vid udden. Bara han har tålamod och orkar hela vägen runt.

Han känner i fickan och hittar kexchokladen. Hon i kiosken var snäll. Det var synd att det inte gick att ta emot bananen och äpplet. Särskilt inte äpplet. Ifall det hade varit ett papper omkring kanske. Bananer kommer från andra sidan jorden. Där det finns mycket baciller. Saker som man inte kan se. I så fall måste man ha ett förstoringsglas. Som pappa har på sitt skrivbord hemma. Ibland lånar han det och spanar på krukväxternas blad. Undersidorna. Om det sitter något där. En gång höll han en strumpa framför skrivbordslampan. Han var tvungen att trä den på handen och spänna ut den mellan fingrarna. I lampskenet kunde han se sin bleka hand där inne. Som ett litet djur. Efter ett ögonblick slet han bort strumpan. Det var något som kröp i det luddiga varma.

Han skalar kexchokladen. Efter det rödgula pappret kommer silveromslaget. Lufttätt och säkert. Ingenting utifrån kan tränga igenom.

Han låter halva kexchokladen vara kvar i folien, viker omsorgsfullt så att det blir ett litet paket som han lägger tillbaka i fickan. Det kanske dröjer innan han får upp någon gädda. Då måste han ha något att leva av.

Chokladen gör honom törstig. Han går försiktigt nerför den hala klippan och stoppar pek fingret i vattnet. Drar snabbt upp det igen. Ögonen kisar, granskar huden som genom ett förstoringsglas. Ingenting kryper. Ingenting som går att se. Det kan finnas saker som är mycket mindre. Sånt man bara upptäcker i ett mikroskop. Han är mycket törstig. Misstänksamt slickar han på fingret. Vattnet smakar annorlunda än från kranen hemma. Inte illa precis. Som att slicka på järn. Han kupar handen och

ser att den blir annorlunda under vattnet. Som om den är långt borta. Men det går så fort att få upp den – han skrattar åt synvillan. Det är själva vattnet som markerar avståndet. Som att handen reser in i ett annat land.

Han sänker ner skålhanden under vattnet igen, det ser ut som om den försvinner långt bort. Splash! Någonting slog till honom. En snärt som av en fiskfena.

Han rycker upp handen, tittar på den, luktar på den.

När han stirrar ner under ytan ser han de långa vajande vattenväxterna. Som sträcker sig, fingrar efter honom. Kan kanske få tag om honom. Dra ner ... Han måste hitta ett säkrare ställe.

Han kommer till en lång brygga som går ut i vattnet på höga stolpar. Den är gammal, verkar rutten. Inga båtar ligger förtöjda. På flera ställen har plankor lossat. Man kan se några som flutit in bland vassen och fastnat.

Han går försiktigt, prövar med ena foten framför sig.

Längst ut på bryggan finns bara de underliggande stockarna kvar. Långsamt lägger han sig på mage över den ena. Håller sig fast med händerna, vinklar fötterna runt.

Vattenytan är svart och blank. Han ser sitt ansikte och blir förvånad över att det är så här han ser ut. Det stämmer inte alls med den han är.

Han ruskar på huvudet så att dreadsens dansar och studsar. Han kunde vara någon annan, en kille på ett skivomslag. Coolt. Mamma sa det ofta: Coolt. Så där passar du verkligen att ha håret. Det lät så larvigt. *Coolt – det hade hon tagit någonstans ifrån.* Mamma var en sån som plockade ihop saker. En samlare. Hon hade en hel låda full av knappar som hon sprättat ur olika kläder. En massa vita glänsande från pappas gamla skjortor, färggranna knappar från hans egna småbarnskläder.

När han var liten lekte han att knapparna var olika sorters personer. En del var roliga, andra var bara rädda. Tre stora svarta knappar var De Farliga. I mitten hade de fyra hål, det var med hålen de kunde förstena alla andra knappar. Han undrar var knapplådan finns nu. Mamma ställde undan den. Varför fick han inte leka med hennes knappar?

Istället ville hon att han skulle sjunga och spela. Hon sa att han hade en sån vacker röst.

På mellanstadiet köpte hon en gitarr åt honom och en eftermiddag i veckan gick han till Gitarr-Janne. Han förstod aldrig varför han skulle spela. Sjöng gjorde han ju utan att han tänkte på det. Vad skulle han med gitarren till?

Du borde öva varenda dag, sa hon. Det är så man blir tillräckligt duktig.

Hon tyckte bäst om *Hello missis Robinson* och *Yesterday*. Fast det lät dåligt. Falskt. Som ljug. Det skar i hans öron.

När han äntligen fick välja i sjuan slutade han. Nu står gitarren i ett hörn i hans rum. Han skulle vilja att den inte stod där och tittade på honom.

Han ruskar på huvudet igen. Hårkorvarna är äckliga. Han måste få bort dem. Det har han velat hela tiden. Fast några tjejer i klassen har sagt att det är snyggt. Att han är söt med dreads.

- Vad var det jag sa? sa mamma när han berättade det för henne. Det behövs inte så mycket för att allt ska vända.

Han fyller sin hand med vatten och suger försiktigt i sig. Silar mellan tänderna så att det osynliga inte ska komma ner i hans mage. Han spottar ut det sista så att det äckliga som fastnat mellan tänderna ska åka ut.

Vattenytan blir grumlig och full av rörelser. Han ligger kvar tills den blir blank igen. Han måste hitta något vasst så att han kan skära av hårkorvarna.

Han ålar tillbaka över stocken tills han känner fasta brädor under magen. Solen är varm. Det blåser bara en aning. Han är trött. Väldigt trött.

4. Anja

Det är löjligt att leta efter honom. Om han vill försvinna är det väl hans sak. Om han hade något att komma tillbaka till, men det har han ju inte. Jag vet vad ni tänker: men-han-är-ju-så-ung-snacket. Han har hela livet framför sig. Ingen vet vad som ska hända. Skitsnack! Det vet man visst det. Det fortsätter som det börjat. Det gör det alltid.

De andra springer omkring och ropar och letar som om det var deras egna morsor som försvunnit. Så jävla falskt.

Jag skriver det i boken: *så jävla falskt!* Låtsaskänslor. Som de spelar med i en såpa. Sjuttionionde avsnittet av Lost: Någonting gömmer sig i urskogen. Vem kommer att bli nästa offer? Blir det Cissi eller blir det Martinäcklet?

Allt blir lättare om Joel slutar att finnas. Om man ska vara ärlig är det så. Folk behöver inte irritera sig. Det blir bättre helt enkelt.

Jag lägger mig ner en bit från bryggan, bland buskarna så att jag inte syns. Kan sova lite. Ta det lugnt. Njuta av att ingen vet vart jag tagit vägen. Om någon bryr sig. Men det gör inte någon.

5. kiosken

Tilda har dröjt sig kvar senare än vanligt. Kanske kommer pojken de letar efter tillbaka. Om så bara för att köpa en banan. Det ska bli en glädje att se honom dra av skalet och svälja den i två tuggor.

Det medelålders paret är på väg tillbaka från sjön nu. Mannen klädd i en grön vindtygsjacka. Han som frågade om hon hade myggstift till försäljning. Det kan ha varit ett par timmar sen. Och det förbryllade henne att hans fråga gjorde kvinnan så uppretad.

- Är det det som bekymrar dig nu? Är du rädd för att bli myggbiten när vår son ... Förresten har dom inte myggstift i kiosker!

Det sista väste hon fram, hetsigt och gråtigt. Orden hördes ändå, alldeles för tydligt.

Tilda kom på att hon nog hade en kartong med myggstift någonstans. Datummärkningen var passerad för länge sen men hon hade tyckt att det var synd att slänga bort dem. Rätt som det är kommer det någon med ett kastspö på pakethållaren och frågar om det finns något mot myggen. Vissa kvällar är myggplågan svår där nere vid sjön.

Hon la en av de vita hylsorna med turkosgrönt lock i mannens handflata.

Den upprörda kvinnan tystnade generat.

- Det kostar inget, sa Tilda när kvinnan skramlade med småpengar i jackfickan. Kanske fungerar det fast det är för gammalt.

Mannen drog av locket och tryckte fram innehållet som liknade stelnad gelé. Han luktade på det och nickade. Sen strök han långsamt en rand över pannan och en från halsen och hela vägen upp över ansiktet. Ända till hårfästet. Som om han gjorde korstecken med stiftet.

Den syrliga doften kändes tydligt fast han stod ett par meter bort.

Nu kommer de tillbaka, går tysta bredvid varandra. Mannen har lagt armen om kvinnans axlar. Hon snörvlar mot hans jacka.

Tilda tänker på att hon har pappersnäsdukar på en hylla men det skulle väl vara för påfluget att komma med ett paket nu? Det är vars och ens ensak om och när man vill snyta sig.

Säkert har de varit nere vid sjön. Kanske för att försöka trösta sig.

6. Joels föräldrar

- Han brukar alltid komma hem efter några timmar - nu har han varit borta ett dygn!

Det är tredje gången pappan ringer polisen. Utan att tänka på vad han gör snurrar han myggstiftet mellan fingrarna. Han sitter på en stol i köket. Hans leriga skor har gjort avtryck på det ljusa golvet.

Borta vid fönstret står hans fru, pojkens bedrövade Rosiemamma.

Återigen berättar han att ingen har sett till Joel sen föregående dags förmiddag.

- Han dök upp till första lektionen och NO-läraren säger att han inte lagt märke till något särskilt. Joel verkade precis som vanligt.

- Kamraterna har lite svårt för Joel, hade klassföreståndaren motvilligt antytt: eftersom det är svårt att veta var man har honom. Han verkar ofta lite borta i sin egen värld om man så säger. Och så plötsligt kan han vräka en stol i huvudet på någon. Och man vet inte varför. Kanske bara för att han snappat upp några ord ...

Det var så föräldrarna förstått hur det brukade gå till i Joels klass: kommentarer, flin, skratt. Man fortsatte tills Joel äntligen reagerade. Just igår hade han tydligen, för ovanlighetens skull, tänkt vara med på gymnastiken. Han hade kommit in i gymnastiksalen, ombytt och klar. Men bara efter några minuter var han försvunnen.

- Varför slog du inte larm? ville Joels pappa veta.

Idrottsläraren harklade sig besvärat: